

Colecție: *PROZĂ*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CIUCHIȚĂ, LUCIAN

Plutonul nătăfleților și alte povestiri / Lucian Ciuchiță;

Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2019

ISBN 978-606-730-478-7

821.135.1

© Lucian Ciuchiță

Editura ECOU TRANSILVAN, Cluj-Napoca, 2019

E-mail: office@edituraecou.ro

Telefon: 0745828755; 0364730441

www.edituraecou.ro

Toate drepturile sunt rezervate.

Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă
fără acordul Editurii și al autorului.

Lucian CIUCHIȚĂ

PLUTONUL NĂTĂFLEȚILOR și ALTE POVESTIRI

Ecou Transilvan

2019

CUPRINS

Plutonul nătăfleșilor /	5
Cravata din alimentară /	53
Pușca rusească /	57
Țepuit în Bulgaria și uimit în Imperiu /	86
Cu Barcazodacia prin Europa /	94
Luca și autobuzul inocenței /	98
Apartamentul „7” /	106
Călăuza /	122
Plutonierul cel tâmpit /	127
O amintire de pe patul de spital /	131
Preotul „rock and roll” /	139
Evadarea /	149
Fantasma din parc /	151
Groapa /	158
Taximetrîsta de la miezul nopții /	165
Noaptea generalilor /	172

Dragă cititorule, dacă această carte ar avea gust, cu siguranță, papilele gustative ale celui interesat să consume o rețetă literară miraculoasă pentru păstrarea sănătății spirituale, ar fi în cazul de față copleșite de combinația unică de arome și ingrediente psihodramatice din „preparatele vieții”...

Savurează fiecare pagină cu plăcerea flămândului de sens și a celui însetat de cunoaștere... De fapt, singurii care mai așteaptă ploaia divină să înlătore deșertificarea din sufletele semenilor...

Plutonul Nătăfleților

Era anul 1979 (1979 A.D. – cum ar spune un bun creștin, scris pe latinește MCMLXXIX), un an nebisect al calendarului gregorian, desemnat „Anul internațional al copilului” de către Națiunile Unite, plin de evenimente, doar două fiind cu adevărat importante pentru locotenentul Aurel Panait: unul trecut, 9 mai, când în onoarea zilei sale de naștere, la cea de-a XII-a ediție a Campionatului european de gimnastică de la Copenhaga, Nadia Comăneci câștigase, pentru a treia oară consecutiv, titlul european absolut și intra în posesia trofeului – performanță unică în istoria competiției și unul foarte recent, ziua de azi, 17 octombrie, nu pentru că Maica Tereza tocmai primise Premiul Nobel pentru Pace, datorită acțiunilor de sprijinire a săracilor din Calcutta – eveniment de care nu avea habar, ci fiindcă fusese „invitat” de urgență în biroul comandantului unei unități militare – al cărei număr și adresă vor rămâne necunoscute, din motive de siguranță națională.

Tânărul ofițer al Armatei Române, abia amintitul locotenent Aurel Panait, știa că e „groasă” – nici în viața civilă, darămite în armată, șefii nu te „invită de urgență în biroul lor” la o cafea, un păhărel de ceva de soi, sau de acasă, de la țară, „de la mama ei”.

Cei doi, colonelul Marian Buliga și locotenentul Panait, pe de o parte contrastează (violent pentru unii,

complementar, pentru alții) pe cât de înalt și slab fiind locotenentul, pe atât de scund și rotofei fiind colonelul; pe de altă parte, fiind între ei și asemănări evidente: ochi albaștri și mustăți stufoase și firooase „Model IVS” (Iosif Visaroniovici Stalin).

Colonelul Buliga, prilej de cazine glume, nu doar ortografice – „u” fiind înlocuit cu „a” – posesorul unei chelii pronunțate, prețul plătit caschetei, de mic copil, de când a călcat într-o „Buliga”, este obsedat de culoarea verde, în orice nuanță posibilă, cât mai apropiată de aceea avută de mica poieniță din iarbă, dintre „buligile” în care aterizase cu nasul.

Luând ca semn al faptului că „Cineva, acolo Sus, îl iubește”, nepățind rușinea, ori de câte ori are prilejul alege culoarea verde... pentru orice, de la lenjeria intimă la telefon...

Da, dar asta este o problemă ce va trebui rezolvată de locotenent, misiunea de maximă importanță pentru care îl „invitase” pe locotenent fiind tocmai procurarea unui telefon verde, verzui, verzuliu, prăzuliu, verde de China, verde brotac... oricum, dar verde de culoarea ouălor de rață să fie!

Colonelului Buliga puțin îi păsa de criza iraniană și de cea a rachetelor din Cuba, ambele fiind la mii și mii de kilometri distanță, lui îi păsa doar de Telefonul lui verde.

Instrumentul de tortură al secolului XX, de pe biroul domniei sale, cel care sună strident, întotdeauna la ore sau momente nepotrivite și cel mai adesea fiind „greșală” – idiotul de la celălalt capăt băgând degetul în gaura nepotrivită, nu avea culoarea dorită, nu era „ou de rață”, ci negru.

Ca și în cazul bravului soldat Svejck, celebru datorită scriitorului ceh Jaroslav Hašek, locotenentul Aurel Panait era singurul în care își pusese speranța colonelul.

Locotenentul Aurel Panait trebuia să rezolve problema, și asta cât mai rapid. Era misiunea lui să găsească urgent, nu o soluție, cum s-ar grăbi unii să creadă, ci chiar „telefonul ou de rață”. Era o urgență maximă... „maximum maximorum”, cum spuneau bunii noștri latini.

Tânărul ofițer, cu tenacitatea unui bulldog, caută și tot caută prin toate depozitele armatei, vorbește cu alți colegi de la unități din apropiere și de foarte departe, doar-doar va găsi până la urmă un telefon, desigur, a cărui culoare să fie cât mai apropiată de cea dorită.

După multe și inutile căutări, tocmai pe când se gândea cât se poate de serios să capituleze – suferind consecințele insubordonării sale, își aduce aminte, ca prin vis, că a văzut undeva un asemenea telefon.

Străfulgerat de aducerea aminte, se lovește violent cu palma pe frunte, exista un asemenea telefon la CAP-ul din localitate. Nemernicul se „ascundea” chiar în biroul brigadierului-șef, Pamfilie.

„Ia cap compas” – cum ar spune un căpitan de vapor, și imediat organizează o operațiune specială de desant la CAP.

La doar 15 minute distanță, un IMS vopsit în kaki, culoare clasică vehiculelor militare, într-un nor de praf, se oprește în curtea CAP-ului, cu scrâșnet de frâne ruginite, spre groaza a trei găini durdulii ce scurtau în țărână.

Comandoul în fruntea căruia se află însuși locotenentul, compus din trei „pufosi” – adică soldați încă

aflați în prima perioadă de instrucție, cu armele în mâini, pătrund val-vârtej în biroul lui Pamfilie, de parcă acolo s-ar află un cuib de mitralieră ce trebuie neutralizat. După secunda de teribilă sperietură, Pamfilie, aflând despre ce este vorba, se pune pe negociat, obținând prețul maxim, acceptând să predea telefonul verde, de ou de rață leșească, contra telefonului negru al colonelului, însoțit de zece conserve de carne, din rezerva strategică a unității, trei pachete de țigări BT din rezerva personală a locotenentului și o baionetă, din cele trei „în plus” la inventar, momentan aflată în dotarea unuia dintre „pufosi”.

După ce locotenentul Panait, personal, înlocuiește telefonul lui Pamfilie cu acela al colonelului, IMS-ul demarează în direcția din care venise, purtând un tânăr ofițer radios, la fel de bucuros de troc precum era și brigadierul-șef.

Nici însumate mulțumirile celor doi, ba nici chiar înmulțite cu zece, nu pot egala satisfacția colonelului Buliga.

Când își vede telefonul instalat pe birou, e fericit de parcă îi intrase copilul la facultate, deși rămăsese din nou repetent, sau câștigase la loto, deși nu jucase.

De bucurie îi vine să sară și să dea cu capul de tavan, dar nu se trădează de nici un fel, chiar dacă acum se simțea pe deplin împlinit, având tot ce își dorise în viață... mai ales telefonul verzui pe care îl sorbea din priviri.

Într-un moment de rătăcire a minții îi promite locotenentului Panait că se va revanșa față de el – deși nu avea nici un motiv să o facă, orice subordonat trebuind să execute „întocmai și la timp” orice ordin

primește, și nu „întocmai și CÂND are timp”, cum pare a gândi soldătimea!

Pe 19 noiembrie, cu ocazia începerii Congresului al XII-lea al PCR, Constantin Pârvulescu, unul din fondatorii partidului, protestează în plen față de cultul personalității creat în jurul familiei Ceaușescu – ceea ce avea să aibă ca urmare, în aceeași noapte, evacuarea sa din casa în care locuia; fără nici o legătură cu evenimentul, colonelul Marian Buliga îl „invită” din nou pe locotenent în biroul său.

Asigurându-l pe tânărul locotenent că este vorba de un semn de mulțumire din partea-i pentru minunatul lui telefon – infirmându-ne teoria cu lipsa de recunoștință a șefilor, îi „comunică” faptul că va fi trimis într-o mică aplicație, cu iz pronunțat de vacanță la munte.

Transportat „boierește” cu un elicopter până acolo, odată ajuns, locotenentul și oamenii săi nu aveau nimic altceva de făcut decât să instaleze în vârful de munte o antenă de doar 32 de metri în înălțime, cu 2 parabolice de numai 100 de kilograme fiecare, adică o bagatelă, un joc de copii.

Colonelul îi aminti, așa, „în treacăt”, că este vorba de operațiune de „oarece” anvergură, în cadrul unui exercițiu militar la care participau niscaiva armate prietene, din „Pactul de la Varșovia”, numit în mod oficial „Tratatul de prietenie, cooperare și asistență mutuală” – omițând să-i spună că era în fapt o operațiune extrem de sofisticată și de mare amploare, care se organiza odată la câțiva ani și care necesita un efort

urias de dislocare al unor unități întregi, cu toată tehnica de luptă, cu mii și mii de militari înarmați din cap până în picioare, gata să răspundă ofensivei celeilalte alianțe militare, NATO, pe atunci ostilă.

Dacă ar fi fost cinstit, colonelul ar fi putut să spună că „bagatela” era o stație de radiolocație sovietică model 404, mobilă, care lucra în gama de unde metrice, pusă în exploatare în anul 1956, aflată în înzestrarea unităților din Apărarea Antiaeriană a Teritoriului, Forțele Aeriene, Marina Militară și Apărarea Antiaeriană a Trupelor de Uscat, sovietice, precum și în înzestrarea țărilor membre ale Tratatului de la Varșovia, inclusiv a Armatei României – practic același model ce, în urmă cu zece ani celui în care ne aflăm, fusese capturat de un comando israelian din teritoriul egiptean.

Oricum, la vremea aceea era considerată o mare realizare a științei și tehnicii, cu 48 de canale, unele mai securizate decât altele. O minune și chiar mai mult decât atât! Fericiții care o aveau în dotare o cântăreau zilnic din priviri și o priveau cu atâta încântare că de-ar fi aterizat un lângă ea un OZN plin cu omuleți verzuți nici că le-ar fi păsat.

Ei bine, dacă în cadrul acestei acțiuni de mari proporții un lucru trebuia să funcționeze perfect, căci altfel toată acțiunea era de pomană, sortită eșecului lamentabil... acela era legat tocmai de comunicațiile... transmisiunile militare, modul în care se anunțau în timp util „ce, când, unde și cum” să facă unitățile de luptă în cazul unui exercițiu militar, în cazul de față, sau, Doamne ferește, în cazul unui război real...

declanșat de imperialiștii invidioși pe marile realizări socialiste. Ce mai tura-vura, acum urma să fie vorba de 24 de canale securizate, unele în linie directă cu Moscova, altele cu Comandamentul Forțelor Întrunite, și restul de 24 între infanteriști și artileriști, ca nu care cumva să-i bombardeze exact pe ai lor... Erau chestiuni foarte complicate chiar și pentru o minte care a fost școlită la Academia militară Frunze, fondată la Moscova în anul 1918 ca academie a Statului Major, denumită astfel în onoarea lui Mihail Frunze, bolșevic rus din timpul Marii Revoluții Socialiste din Octombrie (din 1917) serbată/comemorată pe 7 noiembrie – după orice calendar european, în afară de cel rusesc.

În fine, comandantul nu i-a spus mai nimic despre această operațiune de amploare, ci doar că va trebui să înalțe în vârf de munte o biată antenă, ca un zmeu pe cerul senin, și că, la finalul misiunii va fi înaintat la gradul de locotenent-major – ceea ce nu era nici o noutate și nici vreo scofală, în fapt fiind tocmai vremea legală de promovare!

Atât și nimic mai mult, evident, aceasta însemnând și faptul că de această afurită antenă vor depinde 50.000 de militari distribuiți în 7 armate și că dacă, Doamne ferește!, rămân „muți”, își vor da foc la valiză, atât ei, cât și... până undeva înspre vârf, ceea ce, negreșit, le va garanta un îndelungat sejur în vreun gulag îndepărtat, aflat pe undeva „unde a înțărcat mutul iapa”, în Siberia.

A doua zi, în plină noapte, sau, dacă vă e mai pe plac, la orele 3 ale dimineții, un elicopter a aterizat în curtea unității.

Soldatii bravului locotenent – viitor locotenent-major, erau pregătiți să se îmbarce, încă de cu două ore în urmă. În zece minute nu mai era țipenie de ființă pe platoul unității, elicopterul își luase zborul cu plutonul locotenentului Panait, doar niște frunze ofilite pogorau din înaltul cerului și se așterneau liniștite pe sol.

Pasărea de fier i-a transportat până aproape de vârful muntelui, aterizând fără probleme într-o mică poieniță aflată între niște brazi viguroși. De aici până la locul de instalare nu erau mai mult de 300 de metri. În sus, evident. Asta nu-i prea speria pe bravii soldați, mai ales că antena de 32 de metri urma să fie adusă pe bucăți, în containere speciale, ba chiar câteva fuseseră deja aduse de un alt elicopter al armatei – pe care doar un singur soldat îl mai văzuse vreodată... și asta pe un timbru rusesc de 60 de copeici.

În doar două zile, operațiunea a fost îndeplinită cu succes. Antena, în greutate de multe tone – că doar Bunul Dumnezeu știe cât are o asemenea antenă, cu toate sistemele de ancorare, piloni din beton, cabluri etc. Dar soldații noștri nu se temeau de un morman de fiare, or un ghem mai mare de cabluri pe care să-l proptești pe un amărât de schelet metalic, considerând a fi „floare la ureche”. Nu făcuseră în viața lor așa ceva. Și ce dacă?

S-au trezit într-o poieniță unde nu era niciun pitic rotofei, chelios și cu un telefon ou de rață, să urle la ei. Erau doar ei, soldații din „Plutonul Nătăfleților” în plin clar de ziuă – că sub clar de Luna urmau să se afle ceva mai târziu – cu trei containere mari în care se lăfăia antena demontată, două grupuri electrogene, un picamer, un vinci, mai multe lopeți, cazmale și târnăcoape, patru corturi, câteva canistre cu benzină, și încă una, cu

conținut misterios și provizii... provizii cât să le ajungă pentru o săptămână de „vacanță” la munte, așa cum le spusese comandantul lor suprem, tovarășul colonel Baliga.

În misiunea specială, sub masca unei drumeții montane, „Plutonul Nătăfleților” fusese trimis integral: un ofițer (locotenentul Panait), un plutonier-major (Ion Ursu, un nume predestinat, căruia soldații îi spuneau ca alint Mălai-Mare), un caporal (Gheorghe Bică – băutor frunț), un frunț (Ion Pop) și 27 de soldați (dintre care jumătate plus unul erau „pufoși”, jumătate „bibani”) – standard pentru un pluton, de aici sau din oricare parte a lumii. Diferența o face pregătirea și experiența fiecăruia, cât de profesioniști sunt în îndeplinirea misiunilor și care le este specializarea – fiind evident că poți să ai un pluton cu care să aperi un depozit alimentar și latrina, sau unul cu care să poți lupta cu șanse egale cu împotriva unui adversar de temut. Ei bine, dacă e să spunem întreg adevărul, „Plutonul Nătăfleților” nu avea nimic în comun cu vreun model anume, situându-se în ceea ce îi privea pregătirea undeva pe la mijloc. Adică nici prea-prea, nici foarte-foarte.

Să fii în armată nici primul, nici ultimul părea să le fie dictonul cel mai potrivit, dar, spre a fi în continuare dreți – așa cum ne este felul, atunci când nu ne e mai de folos o minciună, în accepția comandantului Buliga plutonul ăsta era de departe cel mai bun din toată unitatea sa și el chiar era absolut convins că-și vor duce misiunea la bun sfârșit.

Plutonierul-major Ion Ursu chiar că era mare cât un urs și la fel de puternic, dar ce îl făcea de neegalat era imaginația sa bogată în aplicarea unor pedepse,